

Narzędzia deweloperskie: git, make i cmake

Robert Ryszard Paciorek

<rrp@opcode.eu.org>

2019-05-05

1 Systemem kontroli wersji

Podstawowym zadaniem systemów kontroli wersji jest przechowywanie historii zmian w plikach (np. źródłach jakiegoś projektu, plikach konfiguracyjnych, itp) oraz umożliwianie śledzenia tych zmian (porównywanie wersji, uzyskiwanie informacji o autorach i datach zmian, itd).

W systemach rozproszonych wszystkie kopie repozytoriów są równoprawne (zawierają pełną historię, do każdego z nich mogą być commitowane zmiany, itd), w systemach scentralizowanych występuje pojedynczy serwer do którego commitowane są zmiany i z którego są one pobierane (także operacje związane z historią odwołują się do serwera, a nie lokalnej kopii).

Najpopularniejszymi systemami kontroli wersji są: systemy rozproszone Git (polecenie `git`), Mercurial (polecenie `hg`) i Bazaar (polecenie `bzr`) oraz scentralizowany system kontroli wersji Subversion (polecenie `svn`). Nadal można spotkać używane repozytoria `cvs`.

1.1 Git

1.1.1 Inicjalizacja repozytorium

Mamy dwie podstawowe metody utworzenia repozytorium na którym będziemy pracowali:

- utworzenie nowego, pustego repozytorium: `git init`
- pobranie repozytorium z zewnętrznego źródła `git clone adres`

Adres repozytorium może być m.in. postaci: `https://[login@]serwer/sciezka/` lub `ssh://login@serwer/sciezka/`.

1.1.2 Kopia robocza i poczekalnia

- aktualizacja kopii roboczej: `git checkout [opcje] [sciezka]`
szczególnie przydatne jest wywołanie `git checkout -f .` umożliwiające odrzucenie istniejących zmian w kopii roboczej (reset kopii roboczej do stanu repozytorium)
- dodawanie plików/zmian (do poczekalni): `git add sciezka`
- usuwanie zmian (z poczekalni): `git reset HEAD sciezka`
- usuwanie pliku: `git rm sciezka`
(jest to równoważne z `rm sciezka && git add sciezka`)
- zmiana nazwy (położenia) pliku: `git mv staraSciezka nowaSciezka`
(jest to równoważne z `git rm staraSciezka; git add nowaSciezka`)
- podgląd zmian kopii roboczej i poczekalni: `git status`
(aby ignorować jakieś niedodane do repozytorium pliki katalogi należy skorzystać z pliku `.gitignore`)
- różnica kopii roboczej do poczekalni: `git diff [sciezka]`
- różnica kopii roboczej do wskazanej rewizji: `git diff rewizja [sciezka]`
- różnica poczekalni do ostatniej / wskazanej rewizji: `git diff [rewizja] --cached [sciezka]`

- zatwierdzanie zmian z poczekalni (tworzenie rewizji): `git commit [opcje] [sciezka]`, przydatne opcje:
  - a powoduje automatyczne dodanie zmian w śledzonych plikach
  - m "OPIS" pozwala na podanie opisu zmian z linii poleceń
  - amend pozwala na poprawienie ostatniego commitu

1.1.3 Historia zmian

- przeglądanie historii zmian: `git log [opcje] [sciezka]`, przydatne opcje:
  - p pokazuje w logu zmian diff pomiędzy rewizjami
  - name-status pokazuje nazwy i status (dodanie, usunięcie, modyfikacja) zmienianych plików
  - graph pokazuje wykres gałęzi
- listowanie pliku z danej rewizji: `git show rewizja:sciezka`
- listowanie struktury repozytorium z danej rewizji: `git ls-tree rewizja`

1.1.4 Gałęzie

- tworzenie nowej gałęzi: `git branch nazwa`
- scalanie wskazanej gałęzi do aktualnej: `git merge [zasob_zdalny] nazwa`
- utworzenie gałęzi po stronie zdalnej: `git push --set-upstream origin nazwa`
- pobranie / aktualizacja informacji (m.in.) o zdalnych gałęziach: `git fetch`
- listowanie gałęzi: `git branch -av`
- przełączanie się pomiędzy gałęziami (zmiany w kopii roboczej nie zostaną utracone, w przypadku konfliktu przed przełączeniem będzie konieczność ich zaakceptowania lub odrzucenia):
`git checkout nazwa`

1.1.5 Zasoby zdalne

- listowanie zasobów zdalnych: `git remote -v`
- dodawanie nowego zasobu zdalnego: `git remote add nazwa URL`
- wysyłanie zmian do (wskazanego) zasobu zdalnego: `git push [nazwa]`
- pobieranie zmian z (wskazanego) zasobu zdalnego: `git pull [nazwa]`

2 make

Make jest narzędziem służącym do automatyzowania kompilacji. Jego zadaniem jest ustalenie które pliki potrzebują kompilacji po zmianach w projekcie na podstawie czasu modyfikacji plików źródłowych, wynikowych oraz reguł zapisanych w pliku Makefile.

2.1 Wywołanie polecenia make

Wywołanie polecenia make ma postać `make [opcje] [akcja]`.

Wśród opcji warto zwrócić uwagę na:

- j pozwalającą określić liczbę równoległe uruchamianych procesów
- i powodującą ignorowanie błędów (normalnie make przerywa pracę gdy któreś z zadań nie powiodło się)
- d wypisywanie informacji dla debugowania.

Akcja określa regułę z pliku Makefile która ma zostać wykonana.

2.2 Plik Makefile

Plik składa się z reguł następującej postaci:

```
nazwa: zaleznosci
      polecenia
```

Pierwsza linia określa iż plik wynikowy (lub akcja) nazwa zależy od podanych po dwukropku plików. Druga linia (i ewentualnie kolejne) zawierają polecenia służące do wygenerowania pliku nazwa lub realizacji tej akcji. Linie te muszą zaczynać się od znaku tabulacji.

2.2.1 Proste przykłady

```
all:
    echo "Hello world"
```

Każde uruchomienie make lub make all spowoduje wypisanie "Hello world".

```
all: witaj.txt

co.txt:
    echo cosiu > co.txt

witaj.txt: co.txt
    echo -n "Witaj " > witaj.txt
    cat co.txt >> witaj.txt
```

Uruchomienie make spowoduje nadpisanie zawartości pliku witaj.txt jeżeli plik co.txt jest od niego nowszy. W przypadku braku pliku co.txt zostanie on utworzony.

2.2.2 Bardziej zaawansowane pliki Makefile

Poniższy przykład ilustruje kilka rozwiązań stosowanych w plikach Makefile (dla GNU Make), takich jak ustawianie i korzystanie ze zmiennych, iterowanie po plikach, reguły generyczne:

```
# ustawiamy zmienną CONFDIR
CONFDIR=$(HOME)/.xyz/lib

# sprawdzamy czy podany plik/katalog istnieje
ifeq ($(wildcard $(CONFDIR)),)
    # a jeżeli nie to zmieniamy wartość zmiennej CONFDIR
    CONFDIR=$(HOME)/.xyz-lib
endif

# ustawienie zmiennej w oparciu o standardowe wyjście innego programu
DATE=$(shell date --iso)

# wartość tej zmiennej może być nadpisana przez wywołanie:
# make CONFDIR=prawdziwa/sciezka

# target installConfig kopiuje wszystkie katalogi src-conf/* do $(CONFDIR)
# zauważ odwołanie do zmiennej makefile'owej CONFDIR vs bashowej inDir w pętli
installConfig:
    @ for inDir in src-conf/*; do \
        install -m 644 -Dt $(CONFDIR)/`basename $$inDir` `$$inDir/*" ; \
    done

# target installGSym odnajduje ścieżkę z której będziemy kopiować i kopiuje ...
```

```
installGSym:
    # pobieramy output komendy do zmiennej makefilowej w ramach konkretnego targetu
    $(eval GEDASYSDIR := $(shell gschem -c '(display geda-data-path)(gschem-exit)'))
    # modyfikujemy zmienną, a jeżeli jest pusta to ustawiamy wartość domyślną
    $(eval GEDASYMDIR := $(if $(GEDASYSDIR), "$(GEDASYSDIR)/sym", "extra/sym"))
    install -m 644 -Dt $(CONFDIR)/sym $(GEDASYMDIR)/*"

# uzyskanie pliku xyz.o wymaga pliku xyz.c i wykonania komendy:
# $(CC) -c -o xyz.o xyz.c $(CFLAGS)
# dla dowolnego xyz ...
%.o: %.c %.h
    $(CC) -c -o $@ $< $(CFLAGS)

# % po lewej stronie : zastępuje dowolny ciąg znaków
# (podobnie jak * w shellu, ale obejmuje też ścieżki z katalogami)
# % po prawej stronie : oznacza podstawienie ciągu dopasowanego do
# znaku % po lewej stronie :
# pod $@ podstawiane jest to co zostało dopasowane do
# całości napisu po lewej stronie :
# pod $< podstawiany jest pierwszy element z listy zależności
# (tego co po prawej stronie :)
# pod $^ podstawiana jest całość prawej strony od :
# (co jest przydatne np. przy linkowaniu)
# standardowo $(CC) zawiera ścieżkę do kompilatora C,
# a $(CFLAGS) zawiera flagi kompilacji
```

3 Generatory plików Makefile

W przypadku większych projektów często stosowane są narzędzia służące do automatycznego generowania plików Makefile (a często także plików nagłówkowych, itp) w oparciu o dostępne biblioteki i automatyczną detekcję zależności pomiędzy plikami.

Wywołanie komendy make często musi zostać poprzedzone wywołaniem skryptu ./configure. Niekiedy także ten skrypt musi zostać poprzedzony wywołaniem polecenia autoreconf (z pakietu autoconf/automake).

Aktualnie wiele projektów korzysta do konfiguracji kompilacji (i utworzenia plików Makefile) z cmake.

3.1 cmake

Cmake jest narzędziem do zarządzania procesem kompilacji. Jest on niezależny od używanej platformy, kompilatora a także narzędzia automatyzacji kompilacji (oprócz omawianego wcześniej make wspiera także kilka innych tego typu narzędzi).

Głównym plikiem konfiguracyjnym programu cmake zawierającym reguły budowania danego oprogramowania jest CMakeLists.txt.

3.1.1 Wywołanie polecenia cmake

Wywołanie polecenia cmake ma postać `cmake [opcje] ścieżka`, gdzie `cmake` ścieżka wskazuje katalog zawierający plik CMakeLists.txt (typowo główny katalog ze źródłami projektu).

Konstrukcja taka pozwala na łatwe budowanie projektu w innym katalogu niż ten zawierający źródła¹ np.:

1. pozwala to uniknąć mieszania źródeł z plikami .o, generowanymi plikami Makefile, itp

```
cd sciezka/do/projektu
mkdir build
cd build
cmake ..
```

Wśród opcji należy zwrócić szczególną uwagę na opcję `-D` pozwalającą na ustawianie flag budowania i kompilacji. Warto także zwrócić uwagę na program `ccmake` pozwalający na przeglądanie i modyfikowanie ustawień kompilacji.

3.1.2 Plik CMakeLists.txt

W pliku tym umieszczane są m.in komendy:

- ustawiające zmienne `cmake`'owe, które mogą być użyte np. do generowania `#define` w plikach nagłówkowych czy też if'owania fragmentów pliku `CMakeLists.txt` (np. w celu wymagania lub nie danych bibliotek) – `set()` i polecenia `option()`
- operujące na listach (np. plików) i plikach – `list()` i `file()`
- ustawiające opcje kompilacji – `add_compile_options()`
- dodające katalogi z plikami nagłówkowymi – `include_directories()`
- dodające linkowane biblioteki – `link_libraries()`
- dodające cele budowania (akcje w Makefile) związane z kompilacją i linkowaniem – `add_executable()`, `add_library()`
- dodające cele budowania (akcje w Makefile) – `add_custom_command()` `add_custom_target()`
- dodające biblioteki linkowane tylko z wskazanym celem budowania – `target_link_libraries()`
- ustalające zależności pomiędzy celami – polecenia `add_dependencies()`
- realizujące pętle, sprawdzające warunki, definiujące funkcje czy też wypisujące komunikaty – polecenia takie jak `foreach()`, `if()`, `macro()`, `message()`

Przykład:

```
# wymagamy minimalnej wersji cmake
cmake_minimum_required (VERSION 3.0)

# określamy nazwę naszego projektu i język/kompilator
project("PoznajemyCMAKE" CXX)

option(USE_XLIB "Use X11 (if possible ...)" ON)

# ustawiamy flagi kompilatora
add_compile_options("-Wall")

# jeżeli działamy na platformie unix'owej ...
if(UNIX)
    # dodajemy opcję linkowania z biblioteką matematyczną
    # będzie ona dodana do wszystkich wywołań linkera
    link_libraries(m)

    # wyszukujemy bibliotekę X11
    if(${USE_XLIB})
        find_package(X11)

        # jeżeli nie ma to przetłaczamy USE_XLIB na OFF
        if(NOT ${X11_FOUND})
```

```

        set(USE_XLIB OFF)
        # a jeżeli jest to dodajemy do listy Libraries
        else()
            list(APPEND Libraries ${X11_X11_LIB})
        endif()
    endif()
endif(UNIX)

# tworzymy config.h w oparciu o szablon
# wpis #cmakedefine USE_XLIB zostanie zamieniony na #define USE_XLIB
# jeżeli USE_XLIB jest ustawione
configure_file (
    "${PROJECT_SOURCE_DIR}/config.h.in"
    "${PROJECT_BINARY_DIR}/config.h"
)

# wyszukujemy rekurencyjnie pliki z rozszerzeniem .cpp
# w pod katalogu src katalogu źródłowego projektu
file(GLOB_RECURSE Sources "${PROJECT_SOURCE_DIR}/src/*.cpp")

# wypisujemy co znaleźliśmy - debug output ;- )
message(STATUS "Sources:")
foreach(ff ${Sources})
    message(STATUS "  ${ff}")
endforeach()

# ustawiamy że katalogiem bazowym dla plików nagłówkowych
# (podajmy w opcji -I gcc/clang) będzie podkatalog src naszego projektu
include_directories("${PROJECT_SOURCE_DIR}/src")
# typowo robimy to także dla znalezionych nagłówków bibliotek ...

# dodajemy target w postaci tworzenia pliku wykonywalnego o nazwie Run
# powstałego z kompilacji i linkowania źródeł z listy Sources
add_executable(Run ${Sources})

# ustawiamy dodatkowe biblioteki z którymi będzie linkowany plik
# wykonywalny Run w oparciu o listę Libraries
target_link_libraries(Run ${Libraries})

```

3.2 SCons

SCons jest alternatywnym rozwiązaniem wobec zestawu cmake + make, pozwalającym na tworzenie plików zarządzających procesem budowania w postaci skryptów Pythona.